

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

לפני כבוד השופטת יעל אילני

התובעת

פלונית

ע"י ב"כ עו"ד רוני אלוני סדובניק ואח'

נגד

הנתבעים

1. ש.י

2. ע.ב

ע"י ב"כ עו"ד רן שובל

3. א.ח

ע"י ב"כ עו"ד אלון לוריה

4. ל.ר

ע"י ב"כ עו"ד חוסאם זועבי

5. ל.ש

ע"י ב"כ עו"ד דוד חכמוב

6. מ.ב

7. א.ש

ע"י ב"כ עו"ד ניר אבישר

8. ר.ח

ע"י ב"כ עו"ד יניב בקאל

9. ד.ט (ניתן פסק דין)

10. ל.כ

ע"י ב"כ עו"ד יניב יחזקאל

11. א.ר

פסק דין

פסק דין זה ניתן לפרסום ללא אזכור שמם של התובעת ושל הנתבעים או כל פרט מזהה אחר אודותם. שמות בעלי הדין וזהותם אסורים בפרסום.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

1. לפניי תביעה אזרחית נגררת להרשעה בפלילים מכוח סעיף 77 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד-1984 (להלן: **חוק בתי המשפט**), במסגרתה תובעת התובעת מהנתבעים פיצויים על נזקים שנגרמו לה כתוצאה מעבירות מין קשות ומזעזעות שביצעו בה בהיותה כבת 12.5 בלבד, עבירות שבביצוען הורשעו בהליך הפלילי תפ"ח 44789-01-14 (להלן: **ההליך הפלילי**).

האירועים והעבירות בהם הורשעו הנתבעים בהליך הפלילי

2. התובעת ילידת 20.1.01, סובלת מהפרעת קשב וריכוז קשה, מקשיים ברכישת מיומנויות למידה וכישורים חברתיים ולמדה בבית-ספר לחינוך מיוחד.

על פי העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן (בהן הודו הנתבעים במסגרת עסקת טיעון), במועד כלשהו במהלך חופשת החנוכה בחודש דצמבר 2013, בעת שטרם מלאו לה 13 שנים, פגשה התובעת את הנתבע 2 באזור בני ברק. לאחר מספר מפגשים קצרים נוצר קשר בין השניים. התובעת ביקשה להיות ידידתו ומסרה לו את מספר הטלפון הנייד שלה ובהמשך גם את מספר הטלפון של אמה.

סמוך לאחר מכן ובהזדמנויות שונות סיפר הנתבע 2 לחבריו כי התובעת היא "בחורה מפגרת שאפשר לנשק אותה" ושמדובר ב"ילדה שזורמת" ש"עושה את זה עם כולם". החלו פניות מצד הנתבעים אל הנתבע 2 על מנת ש"יסדר" עבורם מפגשים עם התובעת.

במהלך התקופה נפגשו הנתבעים עם התובעת במקומות ציבוריים, חניונים ודירות, בעיר רמת גן. במהלך המפגשים האמורים בעלו הנתבעים את התובעת, בפומבי, בזה אחר זה, כל אחד לחוד ובצוותא וביצעו בה מעשי סדום ומעשים מגונים. הנתבעים, כל אחד בחלקו, ביצעו את המעשים כשהם מודעים לכך שהתובעת הינה קטינה מתחת לגיל 14, ושלא בהסכמתה החופשית, כאשר היא נתפסת על ידם כ"לא בסדר בראש".

זאת ועוד, מספר נתבעים צילמו והסריטו את התובעת וחלק מהמעשים שנעשו בה והפיצו את הסרטון והתמונות לאחרים, תוך פגיעה קשה בפרטיותה.

3. **במקרה הראשון** נפגשו הנתבעים 1, 2, 5, 7, ו-6 עם התובעת, לאחר שהנתבע 2 מסר להם כי היא "עושה את זה עם כולם", וביחד הלכו לפארק הירקון. בשלב מסוים ביקשו הנתבעים 5 ו-7 מהתובעת כי תמצוץ את איבר מינם, ומשסירבה אמרו לה כי במידה ולא תעשה כן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

הם לא ידברו איתה. עקב רצונה בקרבתם מצצה התובעת את איבר מינס בנוכחות שאר הנתבעים שנכחו באירוע. במהלך האירוע התקשר הנתבע 5 לנתבע 8 ולקטינים נוספים והציע להם להצטרף. הוא ציין כי הם נמצאים עם התובעת "והיא מוצצת לכולם". בשלב מסוים הוביל הנתבע 1 את התובעת לגבעה סמוכה ובעל אותה. הנתבע 5 אשר צפה בארוע קרא לאחרים והנתבעים 2, 5, 6, ו-7 נעמדו בסמוך למקום בו שכבה התובעת. הנתבע 2 צילם את הנתבע 1 כשהוא בועל את התובעת באמצעות מכשיר הפלאפון שלו. הנתבע 5 נגע בחזה ובגופה, הנתבע 6 נגע בחלקי גופה השונים והנתבע 2 נגע בחזה של התובעת והכול לשם גירוי וסיפוק מיני.

בהמשך, ביקשה התובעת ללכת לביתה. הנתבעים 5, 7, ו-8 ליוו אותה לביתה. בדרך ביצע הנתבע 8 בתובעת מעשה סדום בכך שהחדיר את איבר מינו לפיה.

זמן מה לאחר האירוע הראשון, **במקרה שני**, סימסה התובעת לנתבע 1 והביעה את רוצנו להיפגש עמו ולהיות חברה שלו. הנתבע קבע להיפגש עם התובעת בקניון איילון, אף שלא התכוון להיות עמה בקשרי חברות או ידידות אלא רק כדי לנצלה לקיום יחסי מין. הנתבע נפגש עם התובעת והוביל אותה לביתו של נתבע 9. בהגיעם לדירה נכנס הנתבע 1 עם התובעת לאחד החדרים שם מצצה התובעת את איבר מינו של הנתבע 1 ולאחר מכן הוא בעל אותה ללא התנגדותה. קיום יחסי המין צולמו ותועדו בסרטון על ידי הנתבע 1 באמצעות מכשיר הפלאפון של הנתבע 9. לאחר מכן הפיצו הנתבעים 1 ו-9 את הסרטון לאחרים. לאחר שיצאו מהחדר צילם הנתבע 9 את התובעת כשהיא לבושה בבגדיה התחתונים בלבד ולאחר מכן הפיץ את התמונות לאחרים.

באירוע השלישי התקשר הנתבע 4 לנתבע 1 לאחר שנודע לו ולחבריו על התובעת ועל היותה "ילדה זורמת", והביע את רצונו להיפגש עם התובעת לצורך קיום יחסי מין. הנתבע 1 התקשר לתובעת וקבע להיפגש עמה. למפגש הגיעו הנתבעים 1, 3, 4 ו-6 וכאשר הגיעה התובעת הלכה החבורה לחניון תת קרקעי ברמת גן במטרה לקיים עם התובעת יחסי מין. הנתבע 2 הצטרף גם הוא למפגש. עם הגיעם לחניון ביצע הנתבע 3 בתובעת מעשה מגונה בכך שחיכך את איבר מינו בישבנה. התובעת ביקשה ממנו להפסיק ואמרה שלא בא לה וביקשה כי יעזבו אותה. מיד לאחר מכן החדיר הנתבע 4 את איבר מינו לפי הטבעת של התובעת. בנוסף, השניים צילמו את מעשיהם באמצעות מכשירי הפלאפון שלהם. במהלך כל האירוע צפו במעשים הנתבעים 1, 2 ו-6. בהמשך פנתה החבורה לסניף בני עקיבא בעיר ועם הגיעם החדירו הנתבעים 3 ו-4 את איבר מינס לפיה של התובעת לסירוגין ודרשו ממנה לשפשף בידה את איבר מינו של האחד תוך כדי מציצת איבר מינו של השני. בהמשך דרשו ממנה לחשוף את החזה והנתבע 4 שפשף את איבר מינו עליו. במקביל דרש ממנה הנתבע 3 למצוץ

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16-01-27555

את איבר מינו. התובעת נענתה לבקשותיהם אך במהלך האירוע חזרה ואמרה מספר פעמים שאין לה כוח ושיש לה כאב ראש, אך הנתבעים לא פסקו ממעשיהם. בשלב מסוים ביקש הנתבע 6 לגעת בתובעת, והיא התנגדה, אך הנתבע 1 אמר לה שאם לא תיגע בו הוא ילך וגם הוא לא יגע בה.

במהלך האירוע צילמו הנתבעים 1, 3 ו-4 את מעשיהם באמצעות מכשירי הפלאפון ובהמשך הפיצו את הסרטונים לחבריהם.

בהזדמנות נוספת, באירוע רביעי, הגיעה התובעת יחד עם הנתבע 2 לדירה בה נכחו באותה עת הנתבעים 5, 9 ו-11. בשלב מסוים בעל הנתבע 5 את התובעת על מיטה בסלון וכן החדיר את איבר מינו לפיה. האירוע צולם על ידי מי מהנוכחים, בניגוד להסכמתה של התובעת במכשיר הפלאפון של הנתבע 2. לבקשתו של הנתבע 5 הועבר הסרטון למכשיר הפלאפון שלו והוא הפיצו לאחרים. בשלב מסוים הגיע למקום הנתבע 10. התובעת והנתבעים 9, 10 ו-11 ירדו למקלט הבית. כשהגיעו למקלט בעל הנתבע 11, בנוכחות הנתבע 10, את התובעת וכן חיכך את איבר מינו בישבנה. הנתבע 10 נגע במפשעתה ובישבנה בניגוד להסכמתה. הנתבע 9 עמד בפתח המקלט וצילם את האירועים במכשיר הפלאפון שלו. לאחר שיצאו מהמקלט ביקשה התובעת ללכת הביתה. הנתבע 9 ליווה אותה לתחנת האוטובוס ובשעה שהמתינו בתחנה נישק את פיה ונגע בחזה מעל הבגדים.

באירוע החמישי, שהו הנתבעים 2 ו-5 עם התובעת בסמוך לביתו של הנתבע 5. כשהבחינו השניים בנתבע 7, אחיו של הנתבע 5, שאל אותו הנתבע 5 האם הוא מעוניין שהתובעת תמצוץ לו. הנתבע 7 שחשש לסרב לאחיו הבוגר השיב בחיוב ועל פי הוראת הנתבע 5 מצצה התובעת את איבר מינו של הנתבע 7 עד אשר הגיע לסיפוק מיני.

האירועים המתוארים התרחשו בעת שהייתה התובעת בת כ-12.5 שנים, תוך שהנתבעים מודעים לגילה ומנצלים את מוגבלותה של התובעת שנתפסה על ידם כ"לא בסדר בראש" ואת רצונה להתחבר אליהם, לביצוע זממם.

4. במסגרת הסדר טיעון הודו הנתבעים בעובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן והורשעו, כל אחד בעבירות ובמעשים שיוחסו לו בכל אחד מן האירועים, כדלקמן:

נתבע 1 הורשע בעבירות הבאות:

באישום הראשון: אינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(א)(1) ו-(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק" או "חוק העונשין") ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק; וסיוע

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

למעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו-3(3) וסעיף 345(ב)(5) לחוק ביחד עם סעיף 31 לחוק.
באישום השני: אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) ו-3(3) לחוק; **מעשה סדום**, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו-3(3) לחוק; **ופגיעה בפרטיות**, לפי סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**").
ובאישום השלישי: פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 2(3) ו-4(4) לחוק הגנת הפרטיות.

נתבע 2 הורשע בעבירות הבאות:

באישום הראשון: סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(א)(1) ו-3(3) לחוק ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק וביחד עם סעיף 31 לחוק; **מעשים מגונים**, לפי סעיף 348(ב) ביחד עם סעיף 345(ב)(1) ו-5(5) לחוק; **ופגיעה בפרטיות**, לפי סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות.
ובאישום הרביעי: פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות ביחד עם סעיף 29(א) לחוק.

נתבעים 3 ו-4 הורשעו בעבירות הבאות:

מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו-3(3) לחוק בנסיבות סעיף 345(ב)(5) לחוק (4 מקרים); **מעשים מגונים**, לפי סעיף 348(ב) ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק (ריבוי מקרים); **ופגיעה בפרטיות**, לפי סעיף 2(3) ו-4(4) לחוק הגנת הפרטיות.

נתבע 5 הורשע בעבירות הבאות:

באישום הראשון: מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו-3(3) לחוק וסעיף 345(ב)(5) לחוק; **מעשים מגונים**, לפי סעיף 348(ב) ביחד עם סעיף 345(ב)(1) ו-5(5) לחוק; **וסיוע לאינוס בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 345(א)(1) ו-3(3) לחוק ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק וביחד עם סעיף 31 לחוק.
באישום הרביעי: אינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(א)(1) ו-3(3) לחוק ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק; **מעשה סדום**, לפי סעיף 347(ב) ביחד עם סעיף 345(ב)(1) ו-5(5) לחוק; **ופגיעה בפרטיות**, לפי סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות.
ובאישום החמישי: מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) לחוק בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו-3(3) לחוק ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק וביחד עם סעיף 350 לחוק.

נתבע 6 הורשע בעבירות הבאות: באישום הראשון: מעשים מגונים, לפי סעיף 348(ב) ביחד עם סעיף 345(ב)(1) ו-5(5) לחוק; **וסיוע לאינוס בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 345(א)(1) ביחד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

עם סעיף 345(ב)(5) לחוק וביחד עם סעיף 31 לחוק. ובאישום השלישי: פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 32(3) ו-4 לחוק הגנת הפרטיות.

נתבע 7 הורשע בעבירות הבאות:

באישום הראשון, מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו-3(3) וסעיף 345(ב)(5) לחוק; וסייע למעשים מגונים בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 348(ב) לחוק ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק וביחד עם סעיף 31 לחוק.

נתבע 8 הורשע בעבירות הבאות:

באישום הראשון: מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו-3(3) וסעיף 345(ב)(5) לחוק.

נתבע 9 הורשע בעבירות הבאות:

באישומים השני והרביעי פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 42(4) לחוק הגנת הפרטיות; מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) ביחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק; ופגיעה בפרטיות, לפי סעיף 32(3) לחוק הגנת הפרטיות.

נתבע 10 הורשע בעבירות הבאות:

באישום הרביעי: סיוע לאינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(א)(1) ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק וביחד עם סעיף 31 לחוק; ומעשים מגונים, לפי סעיף 348(א) ביחד עם סעיף 345(א)(3) ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק.

נתבע 11 הורשע בעבירות הבאות:

באישום הרביעי: אינוס בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 345(א)(1) ו-3(3) ביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק; ומעשים מגונים, לפי סעיף 348(א) ביחד עם סעיף 345(א)(3) וביחד עם סעיף 345(ב)(5) לחוק.

הנתבעים 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, ו-11 הורשעו והוטלו עליהם עונשים שונים. אשר לנתבעים 2 ו-6 הוחלט להימנע מלהרשיע אותם, ותחת זאת נקבעו להם דרכי טיפול בהתאם לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971.

כמו כן חויב כל אחד מהנתבעים בתשלום פיצויים לתובעת, כשהפיצוי הכולל בו חויבו מסתכם ב- 183,000 ₪.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

ההליכים בתובענה

5. כאמור, התביעה הוגשה כתביעה אזרחית נגדרת להרשעה בפלילים מכוח סעיף 77 לחוק בתי המשפט.
6. ביום 23.3.17, לבקשת התובעת, ניתן פסק דין בהעדר הגנה כנגד הנתבעים 2 ו-9, על יסוד כתב התביעה. בהמשך, בוטל פסק הדין שניתן כנגד הנתבע 2 והוא התגונן בהליך.
- ביום 17.4.18, לבקשת התובעת, ניתן פסק דין בהעדר הגנה נגד נתבעים 6 ו-11. מאחר שפסק הדין ניתן בשלב בהליך בו מונתה מומחית מטעם בית המשפט להערכת נכותה של התובעת נקבע כי סכום הפיצוי בו יחויבו נתבעים אלה יקבע בפסק הדין הסופי.
- בשלב מתקדם יותר של ההליך בסמוך לשמיעת הראיות הגיעו התובעת והנתבעים 8 ו-10 להסדרים מחוץ לכתלי בית המשפט ולבקשתם נדחתה התביעה נגד הנתבע 8 (פסק דין מיום 13.1.20) ונמחקה התביעה נגד נתבע 10 (פסק דין מיום 12.2.20).
- גם נגד הנתבע 1 שלא התגונן התבקש פסק דין בהעדר הגנה. אלא שבהחלטתי מיום 26.3.17 קבעתי כי לא ניתן לתת נגדו פסק דין בהעדר הגנה משלא אותר אישור מסירה כדין. לאחרונה, לאחר שהצדדים בתיק סיכמו את טענותיהם הגיש הנתבע בקשה להארכת המועד להגשת כתב ההגנה. לעת הזו, ובהתאם להחלטותיי, נמשך ההליך בין התובעת לנתבע 1.
7. ההליך נגד הנתבעים הנותרים נוהל עד תומו, כאשר מטעמה של התובעת העידה אמה, א.ק. הנתבעים 2, 4, 5 ו-7 הגישו תצהירים אך התובעת ויתרה על חקירתם.
- לאחר שמיעת הראיות סיכמו הצדדים את טענותיהם בעל-פה (וחלקם בכתב לבקשתם).
8. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 28.8.19 מינה בית המשפט לענייני משפחה את אמה של התובעת כאפוטרופוס לעניינה האישיים, הרפואיים והרכשיים של התובעת, וזאת עד ליום 28.8.22. החלטת בית המשפט לענייני משפחה הוגשה לאחר שמיעת הסיכומים וסומנה ת/1.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

אחריות הנתבעים

9. בסעיף 42 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א-1971, נקבע כי: **"בדיון בתביעה אזרחית לפי סעיף 35 לחוק בתי המשפט, תשי"ז-1957 (הנוסח שקדם לסעיף 77 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד-1984 – י.א.), יראו את הממצאים והמסקנות שנקבעו במשפט הפלילי כאילו נקבעו במשפט אזרחי"**.

כבר נפסק כי סעיף זה משלים את סעיף 77 לחוק בתי המשפט וההוראה בו מקנה לממצאים ולמסקנות שנקבעו בפסק הדין הפלילי תוקף של ראיה חלוטה, אשר ככלל איננה ניתנת לסתירה (ר' ע"א 8195/09 פלוני ז"ל נ' פלונית (פורסם בנבו) (20.9.2015)).

10. לאור האמור, הממצאים שנקבעו בהליך הפלילי באשר למעשים ולעבירות שביצעו הנתבעים בתובעת מחייבים כאילו נקבעו בהליך זה.

מכאן, אין ולא יכול להיות חולק כי הנתבעים חייבים לפצות את התובעת על הנזקים שנגרמו לה עקב מעשיהם אלה.

חבות הנתבעים – יחד ולחוד

11. סעיף 11 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] מורה כדלקמן:
"היה כל אחד משני בני-אדם או יותר חבים לפי הוראות פקודה זו, על מעשה פלוני, והמעשה הוא עוולה, יהיו חבים יחד על אותו מעשה כמעוולים יחד וניתנים להיתבע עליה יחד ולחוד".

על פי ההלכה הפסוקה **"מקובל לחלק אירועים מסוג זה לשלושה סוגים: מעוולים במשותף; מעוולים בנפרד שגרמו נזק אחד בלתי ניתן לחלוקה ומעוולים בנפרד שגרמו נזקים נפרדים**. בשני המקרים הראשונים המעוולים מחויבים בפיצויים על מלוא הנזק ביחד ולחוד, ואילו המעוולים מהסוג השלישי מחויבים בנזק שגרם כל אחד מהם בנפרד (ראו ע"א 22/75 אדרי נ' עזיזיאן, פ"ד (ל) 701 (1976); ד"נ 15/88 מלך נ' קורהויר, פ"ד מד(2) 89 (1989); ע"א 8133/03 יצחק נ' לוטם שיוק בע"מ [פורסם בנבו] (27.10.04) בפסקה 25; ע"א 8664/06 חוות צברי אורלי בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.8.2012) (להלן: עניין חוות צברי); ע"א 878/06 טרויהפט נ' עטיה [פורסם בנבו]

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

(04.01.2009) (להלן: עניין עטיה)) (ע"א 7436/12 כלל חברה לביטוח נ' ב.י.מ חברה לבנייה בע"מ (פורסם בנבו) (6.7.2017)).

12. אין ספק כי מקרה זה שייך לקבוצות המעוולים הראשונה והשנייה שתוארו בפסק הדין לעיל משום שבחלק מהאירועים ולגבי חלק מהנתבעים מדובר במעוולים במשותף, ולגבי המעשים הנפרדים הרי שהם גרמו יחד לנזק אחד שאינו ניתן לחלוקה.

יוער כי אף שבפסיקה ובספרות הועלו הצעות לשינוי המצב המשפטי באופן שניתן יהיה במקרים מתאימים לסטות מן הכלל בדבר חבות 'יחד ולחוד' ולהטיל חבות נפרדת, וגם אם הייתי יוצאת מנקודת הנחה שקיימים מקרים בהם גם במצב המשפטי הקיים ניתן לסטות מן הכלל, מקרה זה ודאי אינו אחד מן המקרים המצדיק סטייה כזו.

על כן, בכל הקשור לחבות הנתבעים כלפי התובעת הרי שחבותם היא **ביחד ולחוד**.

13. אשר לחלוקה הפנימית בין המעוולים במשותף הלכה היא כי **"בחינת אחריותם היחסית של המעוולים במישור היחסים בינם לבין עצמם נעשית בהתאם להוראות סעיף 84(ב) לפקודת הנזיקין, על-פי הצדק והיושר ומידת אשמתם המוסרית של המעורבים"** (ר' ע"א 7436/12 הנ"ל).

חלוקת האחריות בין הנתבעים בינם לבין עצמם, כפי שתפורט להלן, מבוססת על המעשים בהם הורשע כל אחד מהם, ובהינתן מהות המעשים, חומרתם והיקפם. על יסוד אלה ראיתי לחלק את האחריות כך שחלקם של הנתבעים 2, 3, 4, 5, ו-11 יעמוד על 16% לכל אחד מהם, וחלקו של כל אחד מהנתבעים 6 ו-7 יעמוד על 10%.

יצוין כי כללתי את הנתבע 2 בקבוצה הראשונה אף שהמעשים שביצע בפועל היו מהפחות חמורים וזאת משום שהנתבע 2 היה הראשון בחוליה, זה שניצל את רצונה של התובעת בקרבתו ו"סרסר" בה לנתבעים האחרים. הנזק שנגרם לתובעת בעקבות בגידתו בה ובאמונה (ר' גם האמור בעניין זה בחוות דעת המומחית מטעם בית המשפט, פרופ' פניג) מוסיף על חלקו באחריות בגין המעשים שביצע בפועל.

לא התייחסתי לחלקו של הנתבע 1 באחריות שכן ההליך בעניינו נמשך.
לא קבעתי את חלקו של הנתבע 9 שנגדו ניתן פסק דין בהעדר שלא בוטל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

לא קבעתי גם את חלקם של הנתבעים 8 ו-10 באחריות שכן התביעה נגדם נדחתה לאחר שהגיעו להסדר עם התובעת. עם זאת, ואף התובעת הסכימה לכך, הסכומים ששילמו נתבעים אלה לתובעת ככל ששולמו יילקחו בחשבון באופן זה שהתובעת לא תוכל לגבות מכל הנתבעים יחד יותר מסך הפיצוי הכולל שנפסק לה בפסק הדין.

אשם תורם

14. הנתבעים טוענים כי יש להטיל על אמה של התובעת אשם תורם לנזקה. לטענתם, מעדות האם ומראיות נוספות עולה כי האם שגידלה את התובעת לבדה נעדרה שעות ארוכות מן הבית לצרכי עבודתה, וכתוצאה מכך נותרה התובעת לבדה שעות ארוכות מה שהוביל ליציאתה מהבית בחיפוש אחר חברה. וכך, עקב מצבה המיוחדת ובהיותה ללא השגחה מספקת, נוצר המצע לאירועי התקיפה.

15. אקדים ואציין כי ספק אם ניתן לייחס להוריו של ניזוק קטין אשם תורם באופן שיוביל להפחתת הפיצוי לקטין בתביעתו, שכן, טענת אשם תורם ניתן להעלות רק כנגד הניזוק התובע עצמו. מדובר בסוגיה שיש לה פנים לכאן ולכאן ודומני שטרם הוכרעה בפסיקה (ר' רע"א 7443/17 פלוני נ' עיריית ירושלים, (פורסם בנבו) (31.10.17)).

כך או כך, איני נדרשת להכריע בשאלה המשפטית שכן איני מקבלת את טענת הנתבעים לגופה.

אם התובעת העידה בפניי, ועדותה הותירה עלי רושם מהימן. מדם ליבה העידה כיצד היא עשתה ועושה ככל שביכולתה על מנת להעניק לבתה את כל שנדרש לה. היא עבדה מבוזק עד ערב על מנת לדאוג לפרנסתן ולצרכי התובעת ולרבות חוגים (קונסרבטוריון, ספורט, שיעורים פרטיים באנגלית) ולממן את כל הנדרש לטיפול בה. התובעת הייתה במסגרות לימודיות וגם בצהרון כל עוד ניתנה האפשרות לכך (עד כיתה ג'). לתובעת ולאמה אין בני משפחה נוספים בארץ למעט הסבא שסייע בהשגחה על התובעת.

ב"כ הנתבע 4 הפנה לדו"חות האבחנותיים שצירפה אם התובעת לתצהירה שם צוין בין היתר כי 'למרות שבמשך השנים התקבלו דיווחים על אירועים חריגים של מצבי סיכון בהם התובעת הייתה מעורבת, עדיין אמה התקשתה להבין את מידת הסכנה שבה בתה נמצאת ומדוע צריך לדאוג לה להשגחה צמודה'.

למרות האמור, מקריאת הדו"חות עולה כי האם שיתפה פעולה עם הגורמים השונים בנוגע לטיפול בתובעת, פעלה בהתאם להכוונה שקיבלה, רשמה את התובעת לחוגים שונים על מנת שלא תשב בחוסר מעש וכן גייסה את סבה של התובעת לשמור עליה כשנעדרה, ועשתה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

ככל שלא ידה על מנת להעניק לתובעת את הנדרש לה. גם אם לא הבינה באופן מלא את מידת הסיכון הנובע ממצבה של התובעת, אין בכך כדי להוות רשלנות מצד האם.

הנתבעים ביצעו בתובעת מעשי תקיפה מכוונים. קשה לראות כיצד ניתן להטיל על הורה תרומה רשלנות למעשים כאלה, אך ככל שתוטל, יהיה זה רק במקרה של הזנחה משמעותית מצד הורה המודע למצבה ילדו ולסיכון הקונקרטי הנשקף ממנו ובוחר להתעלם, או בנסיבות קיצוניות אחרות. אין זה המקרה שבפניי, ויש להזכיר כי הנטל להוכיח אשם תורם מוטל על הטוען לו. כאמור, התרשמותי היא כי אם התובעת עשתה ועושה כל שביכולתה כדי להעניק לבתה חיים טובים ולהגן עליה ולא מצאתי כל ממש בטענת הנתבעים לאשם תורם מצידה.

הנזק

הנכות הרפואית

16. לכתב התביעה צירפה התובעת חוות דעת בתחום הפסיכיאטריה, מאת ד"ר נטליה כץ בה קבעה כי התובעת סובלת מתסמונת פוסט-טראומטית בגין הפגיעה נשוא התביעה. בחוות דעתה קבעה ד"ר כץ לתובעת נכות זמנית בשיעור של 50% לפי סעיף ליקוי 34(ב') (4) לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז-1956 למשך שלוש שנים. כן קבעה כי עליה לקבל טיפולים אינטנסיביים וכי לאחריהם צפויה נכותה הנפשית להתייצב על שיעור של 30% לפחות לפי סעיף 34 (ב) (2-3) בגין תסמונת PTSD. המומחית קבעה כי נוסף על כך סובלת התובעת מנכות צמיתה בשיעור של 25% בגין תסמיני הפרעת נוירו-התפתחותית (הפרעת תקשורת חברתית, אינטליגנציה גבולית, לקות למידה, הפרעת קשב וריכוז), לפי סעיף 33 (א) (3) לתקנות הביטוח הלאומי.

הנתבעים הגישו חוות דעת נגדית ערוכה על ידי ד"ר יעל סגל מומחית בתחום הפסיכיאטריה. בחוות דעתה קבעה ד"ר סגל כי התובעת שעברה תקיפות מיניות חוזרות, פיתחה תסמיני הפרעת דחק חריפה ולאחר מכן תסמיני הפרעה בתר-חבלתית, עם הזמן חלק מהתסמינים נעלמו והתובעת נותרה עם דימוי עצמי נמוך והימנעות. כן היא קבעה כי היא נזקקת לטיפול תרופתי ורגשי ואולם קיימת סבירות כי הוא היה נחוץ ללא קשר לאירועים נושא התביעה.

אשר לנכותה הרפואית קבעה המומחית כי סך הנכות אשר ניתן לייחס לפגיעה בה היא 20% נכות זמנית בתקופה בה החלה הפגיעה ועוד כחצי שנה לאחר המעבר למסגרת הנוכחית.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

כיום סך הנכות אשר ניתן לייחס לפגיעה הינו 7.5%, אולם תיתכן החמרה עת יהיה ניסיון לקשר זוגי. במידה ותקבל טיפול רגשי מותאם ייתכן כי נכות זו תפחת, אולם לא ניתן לקבוע זאת בוודאות, לפיכך ניתן להניח כי תיתכן נכות נפשית צמיחה שיעור של 5% עד 10% בגין הפגיעה.

בנוסף קבעה כי לנערה נכות על רקע נזק התפתחותי בשיעור שבין 30% ל- 40% שכן הלקות ההתפתחותית הראשונית גורמת לנכות משמעותית.

17. לאור הפערים בין חוות הדעת, מונתה פרופ' סילבנה פניג, מומחית לפסיכיאטריה של הילד והמתבגר, מנהלת המערך הפסיכיאטרי במרכז שניידר לרפואת ילדים, כמומחית מטעם בית המשפט לבדיקת התובעת ולהערכת מצבה ונכותה.

בחוות דעתה סקרה פרופ' פניג בהרחבה את הרקע ההתפתחותי, המשפחתי, הלימודי והאבחוני של התובעת, וכן את התייעוד הרפואי והרלוונטי מהמוסדות הרפואיים, מהמוסדות הלימודיים ומגורמי הרווחה לפני האירועים נשוא התביעה ולאחריהם. כמו כן נפגשה המומחית עם אִם התובעת ובדקה את התובעת, ועל בסיס זה ולאחר שעמדו בפניה חוות הדעת השונות מטעם הצדדים, סיכמה פרופ' פניג את ממצאיה ומסקנותיה כדלקמן:

"מדובר בנערה בת 17 עם היסטוריה מגיל מוקדם של בעיות התנהגות, בעיות קוגניטיביות ותקשורת. מגיל 3 וחצי מקבלת טיפולים שונים ולומדת במסגרות מתאימות. בלטו בעיות התנהגות ובעיות חברתיות וכן בעיות בלימודים וחוסר שיפוט בפענוח של סיטואציה המשפחתית, של הורים גרושים כשהאב איננו בארץ והאם עובדת שעות רבות ושאיננה מסוגלת להתפנות אליה.

עם התחלת גיל ההתבגרות חוותה את תשומת הלב של בנים דרך הגוף - מה שנתן לה אפשרות לקרבה.

בראיה שלה היא יצרה קשר עם חבר והוא בגד בה והביא עליה את החבורה. ראייה ראשונית נאיבית זו של קשר ותשומת לב הסתיימה בהסתגרות, פגיעה עם השפלה, חקירת משטרה וניתוק מהקשר שהיה לה.

אלה הביאו אותה למסגרת מובנית אך מחוץ לבית.

מעבר לסימפטומטולוגיה הקשורה לאירוע המתגלגל, בולטת הפגיעה באמון ובהערכה העצמית המתפתחת בגיל ההתבגרות. תהליך זה הוא תהליך התפתחותי שבמקרה זה נפגע. בגלל המגבלות הקוגניטיביות נחסך ממנה סבל רב אך מצד שני היא מתקשה להפריד בין אירוע מיני, קשר ואהבה והכל קשור. לנערה זו פער משמעותי בין ההתבגרות המינית שהחלה כנראה בגיל 10 לבין ההתבגרות הרגשית שעדיין נמצאת בתחילתה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

בפרק המסקנות אני ממליצה לכן על ליווי פסיכותרפי מתמשך.
להתרחשות אירוע מתגלגל זה פגע בפרוטנציאל של הנבדקת לבניית זוגיות וקשר מתמשך בעתיד.

מסקנות:

יש עדות של 50% נכות קודמת על רקע בעיות התפתחותיות ובעיות בתקשורת כפי שצוינו. בעקבות האירוע אני מעריכה נכות נוספת של 10% נכות מלאים על רקע האירועים נשוא חוות דעת זו לפי 34 ב' 2 לתקנות הביטוח הלאומי. 10% אלה נפרדים ואינם חלק מ 50%. לדעתי אין עדות לתסמונת פוסט טראומטית. הטיפולים התרופתיים יכולים להמשיך אך בלי קשר לאירוע נשוא חוות הדעת ויש לשקול את נחיצותם. לגבי הטיפול הפסיכותרפי, הרי אני ממליצה בחום על טיפול תמיכתי ארוך טווח ורציף שיעזור לה לעבד ולתרגם סיטואציות חברתיות בעיקר בקשרים הבינאישיים ויעזור לה בנושא האמון. אני ממליצה על טיפול זה לאורך חמש השנים הקרובות."

הצדדים לא חקרו את פרופ' פניג על חוות דעתה, וגם לא טענו כי אין לאמץ אותה או חלקים ממנה, ועל כן אני מאמצת את חוות דעתה במלואה.

18. במועד בו התרחשו האירועים נשוא התביעה הייתה התובעת ילדה כבת 12.5 שנים, תלמידה בבית הספר כוללני לילדים עם לקויות למידה. היא גרה עם אמה שגידלה אותה לבדה לאחר גירושה מאבי התובעת שלא חי בארץ.

האם העידה בתצהירה על הלקויות מהן סבלה התובעת מילדותה. כן העידה על השינוי במצבה של התובעת לאחר האירועים. יצוין כי בכל הקשור לאבחנה הרפואית של מצבה של התובעת עובר לאירועים ולהשפעת האירועים על מצבה הנפשי, אלה נקבעו, כאמור, על ידי המומחית מטעם בית המשפט פרופ' פניג, שכן מדובר בעובדות שבמומחיות וזו הדרך להוכחתן.

לאחר המקרה ובעקבותיו, הועברה התובעת להוסטל ב' בית אקשטיין אבן יהודה המיועד לתלמידים בעלי קשיים נפשיים ורגשיים, שם שהתה, טופלה ולמדה בתנאי פנימייה החל מחודש פברואר 2014, ובו היא שוהה גם כיום.

כפי שכבר צוין, לאחר הגיעה של התובעת לבגרות מינה בית המשפט לענייני משפחה את אמה כאפוטרופוס לעניינה האישיים, הרפואיים והרכושיים, וזאת עד ליום 28.8.22.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

19. על יסוד קביעות המומחית אודות מצבה ונכותה של התובעת ויתר הראיות אעבור לדון בנזקיה ובפיצוי עליהם בהתאם לראשי הנזק השונים.

נזק לא ממוני

20. הפיצוי העיקרי לו זכאית התובעת הוא הפיצוי על הנזק הלא ממוני שנגרם לה. הנתבעים ניצלו את גילה הצעיר של התובעת שהייתה כבת 12.5 בלבד ואת מוגבלותה עקב מצבה הקוגניטיבי וההתנהגותי אשר הם עצמם היו ערים לו, ועשו בה שורה של מעשים קשים, פגיעות מיניות קשות, ופגיעה קשה בפרטיותה.

אין ספק כי המעשים החמורים שבוצעו בתובעת - האופן בו בוצעו המעשים בחבורה ולעניי אחרים מה שמעצים את ההשפלה והפגיעה בתובעת ובכבודה, והפגיעה הקשה בכבודה ובפרטיותה בתיעוד המעשים והפצתם לאחרים - גרמו לתובעת עוגמת נפש רבה, כאב וסבל רב ביותר, ועל כן יש לפסוק לה פיצוי משמעותי בראש נזק זה.

הנתבעים טוענים כי יש לתת משקל לעובדה שהתובעת עצמה לא העידה ומכאן שלא ניתן להעריך את נזקה בכלל ואת הכאב והסבל שנגרמו לה בפרט. אכן, הדרך להעריך נזקיו של ניזוק, ובמיוחד את כאביו ואת סבלו ומצוקתו, היא קודם לכול באמצעות עדותו שלו. יחד עם זאת, אפשר, במקרים מיוחדים, ללמוד על נזקיו גם באמצעות ראיות אחרות ובכללן, חוות דעת המומחים הרפואיים, מסמכים המתעדים את שעבר ועובר על הניזוק ועדים כגון בני משפחה המלווים את הניזוק. במקרה זה, לא מצאתי מקום לזקוף לחובת התובעת את העובדה שלא העידה בהינתן מצבה הרפואי והקוגניטיבי שממילא היה מקשה על מתן העדות, ומאחר וניתן ללא קושי רב להעריך את נזקה בהסתמך על חוות הדעת הרפואיות ועל יתר הראיות. כמו כן, מקובלת עלי עמדת ב"כ התובעת כי במקרה זה בו בוצעו עבירות כה קשות על ילדה הסובלת מבעיות קוגניטיביות ורגשיות תוך ניצול קר של מוגבלויות אלה, אין מקום לזקוף לחובתה של התובעת את העובדה שלא התייצבה לעדות בשל אותן מגבלות עצמן.

זאת ועוד, כבר נקבע לא אחת בפסיקה כי במעשים כאלה - מעצם טבעם – טמונים פגיעה קשה בכבודו של האדם, כאב, סבל ועלבון (ר' ע"א 8195/09 הנ"ל). כך למשל ציין בית המשפט העליון בע"פ 115/00 טייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 289, ביחס לעבירת האינוס: "עבירת האינוס נועדה ובאה להגן על ריבונות האישה על גופה, על כבודה של האישה כאדם, על האוטונומיה של רצונה, על האָנִי... פלישה שלא-בהיתר לגופה של אישה, לגופו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

של אדם, משפילה היא – משפילה ומדכאת; כואבת היא, כואבת-במאוד; פוגעת היא – פגיעה חדה וכואבת; מעליבה היא – והעלבון עמוק וצורב. נרמס הָאָנִי, הנפש נחתכת, נפגע החופש, נגרעת האוטונומיה של הרצון, נדרס הכבוד".

יחד עם זאת ולצד כל האמור, יש לזכור כי הפיצוי במסגרת תביעה זו הוא פיצוי נזיקי וככזה הוא נפסק בהתאם להלכה הפסוקה שעל-פיה "התאמת הפיצוי לנפגע היא לעולם אינדיבידואלית ומונחית מטרה של עקרון השבת המצב לקדמותו" (ר' ע"א 2577/14 פלוני נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב הפול (פורסם בנבו) (11.1.15)), ו"פסיקת הפיצויים בדיני הנזיקין שמה לה למטרה, כתכלית ראשונה במעלה, את העמדת הנזיק במצב בו היה אלמלא מעשה העוולה, ככל שניתן לעשות כן באמצעות תשלום כסף..." (ע"א 11152/04 פלוני נ' מגדל חברה לביטוח בע"מ, (פורסם בנבו) (16.10.2006)). על כן, בעת פסיקת הפיצוי יש להתחשב גם בקביעות המומחית פרופ' פניג באשר למהות והיקף הנזק שנגרם ונותר לתובעת, על נתונייה המיוחדים, בעקבות מעשי הנתבעים, ולרבות קביעתה כי "בגלל המגבלות הקוגניטיביות נחסך ממנה סבל רב אך מצד שני היא מתקשה להפריד בין אירוע מיני, קשר ואהבה והכל קשור".

זה המקום להתייחס לטענת התובעת כי דווקא נוכח מצבה המיוחד והרגיש של התובעת, יש להחיל על המקרה את עקרון "הגולגולת הדקה". אכן, מצבה המיוחד של התובעת מגביר את תחושות שאט הנפש ביחס למעשים שביצעו בה הנתבעים, אשר היו מודעים למצבה (גם אם לא לאבחנתו הרפואית המדויקת) וניצלו אותו לסיפוק מאוויהם המיניים. עם זאת, בכל הקשור להערכת הנזק והפיצויים בגינו, אין זה מקרה של "גולגולת דקה". על פי עיקרון זה "חייב המזיק לקבל את הנזק כפי שהוא ולפצותו בגין כל נזק שנוצר בשל שילוב מעשה העוולה עם נתוניו המיוחדים" (ר' ע"א 8279/02 זאב גולן נ' עזבון המנוח דר מנחם אלברט ז"ל (פורסם בנבו) (14.12.2006)). תנאי להחלת עקרון הגולגולת הדקה הוא שעקב נתוניו המיוחדים של הנזק נגרם לו הנזק בהיקף שנגרם, גם אם לאדם שאינו בעל אותה רגישות יתכן שהיה נגרם נזק קל יותר או לא היה נגרם נזק כלל. על פי האמור בחוות דעתה של פרופ' פניג, במקרה זה לא מתקיימים התנאים לתחולת העיקרון בדבר הגולגולת הדקה.

21. כאמור לעיל, אין צורך להכביר עוד על הפגיעה בנפשה ובכבודה של התובעת הטמונה במעשים הנוראיים שעשו בה הנתבעים מעצם טבעם של המעשים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

לכך יש להוסיף את ממצאי המומחית פרופ' פניג באשר לנזק שהותירו בתובעת אירועים אלה: "בראיה שלה היא יצרה קשר עם חבר והוא בגד בה והביא עליה את החבורה. ראייה ראשונית נאיבית זו של קשר ותשומת לב הסתיימה בהסתגרות, פגיעה עם השפלה, חקירת משטרה וניתוק מהקשר שהיה לה. אלה הביאו אותה למסגרת מובנית אך מחוץ לבית. מעבר לסימפטומטולוגיה הקשורה לאירוע המתגלגל, בולטת הפגיעה באמון ובהערכה העצמית המתפתחת בגיל ההתבגרות. תהליך זה הוא תהליך התפתחותי שבמקרה זה נפגע. בגלל המגבלות הקוגניטיביות נחסך ממנה סבל רב אך מצד שני היא מתקשה להפריד בין אירוע מיני, קשר ואהבה והכל קשור. לנערה זו פער משמעותי בין ההתבגרות המינית שהחלה כנראה בגיל 10 לבין ההתבגרות הרגשית שעדיין נמצאת בתחילתה... להתרשמותי אירוע מתגלגל זה פגע בפוטנציאל של הנבדקת לבניית זוגיות וקשר מתמשך בעתיד".

נוסף על כך, אם התובעת תיארה בתצהירה כיצד בעקבות האירוע הפכה התובעת מילדה שאוהבת לטייל בטבע לילדה שפחדה לצאת מהבית לבד וסגרה את החלונות והתריסים גם במשך היום; כיצד לפני המקרה למדה אנגלית באופן פרטי, השתתפה בחוגי ספורט, ניגנה על פסנתר ושרה ובעקבותיו הכל נפסק, וכיצד הפכה מילדה עם שמחת חיים וביטחון עצמי לילדה עצובה, דיכאונית חרדתית ועצבנית שלא מפסיקה לבכות (ר' תצהיר האם סעי' 10-12).

בהתחשב בכל האמור לעיל, אני פוסקת לתובעת פיצוי בסכום של 600,000 ₪ על הנזק הלא ממוני שנגרם לה מכול סוג. סכום זה הינו מעבר לפיצויים שנפסקו לתובעת בהליך הפלילי (בסכום כולל של 183,000 ₪) ונוסף עליהם.

הפגיעה בכושר ההשתכרות

22. התובעת ילידת 20.1.01, היתה קטינה כבת 12.5 שנים במועד בו התרחשו האירועים נשוא התביעה והיא כבת 20 כיום. כידוע, הלכה היא כי בעניינם של קטינים, בהעדר נתונים או נסיבות מיוחדות, בסיס השכר יעמוד כבסיס השכר הממוצע במשק [ר' ע"א 10064/02 מגדל חברה לביטוח בע"מ נ' רים אבו חנא, (פורסם בנבו ביום 27.9.05)]. אלא שבמקרה זה קיימים נתונים מיוחדים המצביעים על כך שפוטנציאל השתכרותה של התובעת ללא קשר לאירועים נשוא התביעה היה נמוך משמעותית מהשכר הממוצע במשק. זאת, כפי שעולה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

מחוות דעתה של פרופ' פניג אודות מצבה ההתנהגותי והקוגניטיבי מילדותה וללא קשר לאירועים נשוא התביעה, מצב אותו העריכה המומחית ב-50% נכות.

לאור האמור, ובהינתן שיעור הנכות שנגרמה לתובעת כתוצאה ממעשי הנתבעים, ראיתי לפסוק לה פיצוי גלובלי על דרך האומדן על הפגיעה בכושר ההשתכרות, בסכום של 180,000 ₪ [משקף חישוב המבוסס על 10% משכר מינימום בתוספת הפסדי הפנסיה שנלווים לפגיעה בהשתכרות].

עזרת צד שלישי

23. מחוות דעתה של פרופ' פניג אודות מצבה של התובעת עולה כי היא זקוקה ותזדקק בעתיד לעזרת הזולת, הן בהשגחה עליה והן בניהול חיי היומיום ומשק הבית.

כעולה מחוות הדעת, מרבית צרכיה אלה הינם תוצאה של הנכות והמגבלות מהן סובלת התובעת ללא קשר לאירועים נשוא התביעה, אך לאירועים ולהשלכותיהם תרומה משלהם לצרכים אלה.

בהתחשב בכל האמור אני פוסקת לתובעת פיצויים בסכום גלובלי של 80,000 ₪ בראש הנזק של עזרת הזולת ומיטיבים לעבר ולעתיד.

הוצאות רפואיות ונילוות

24. בכל הקשור לטיפולים הרפואיים הנדרשים קבעה פרופ' פניג בחוות דעתה כי "הטיפולים התרופתיים יכולים להמשיך אך בלי קשר לאירוע נשוא חוות הדעת ויש לשקול את נחיצותם. לגבי הטיפול הפסיכותרפי, הרי אני ממליצה בחום על טיפול תמיכתי ארוך טווח ורציף שיעזור לה לעבד ולתרגם סיטואציות חברתיות בעיקר בקשרים הבינאישיים ויעזור לה בנושא האמון. אני ממליצה על טיפול זה לאורך חמש השנים הקרובות".

קודם לכך הבהירה המומחית כי המלצתה על הטיפול הפסיכותרפי נובע מהפגיעה באמון שנפגע כתוצאה מהאירועים נשוא התביעה: "בולטת הפגיעה באמון ובהערכה העצמית המתפתחת בגיל ההתבגרות. תהליך זה הוא תהליך התפתחותי שבמקרה זה נפגע". ושבגינה ציינה בהמשך, "בפרק המסקנות אני ממליצה לכן על ליווי פסיכותרפי מתמשך".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

העולה מן האמור כי חלק ניכר מהצורך בטיפול הפסיכותרפי, אם לא כולו, נובע מהנזק שנגרם לתובעת בעקבות מעשי הנתבעים, וכי הטיפול עליו המליצה המומחית בחוות דעתה לתקופה של חמש שנים נועד לריפוי או למצער התמודדות עם הנזקים שהותירו בה מעשי הנתבעים.

על כן, אני פוסקת לתובעת פיצוי בסכום של 150,000 ₪ עבור הוצאותיה הרפואיות והנלוות, ובכלל זה הוצאות נסיעה לטיפולים, בעבר ולעתיד.

פיצוי עונשי

25. התובעת טוענת כי יש להטיל על הנתבעים פיצוי עונשי, זאת בהינתן האינטרס הציבורי והרצון להרתיע את הציבור מביצוע מעשים שפלים מסוג זה, על מנת להביע בדרך זו את סלידתם ושאת נפשם של בית המשפט ושל החברה ממעשים אלה, וכן בשל העובדה שהקלו עם הנתבעים בעונשים שנגזרו עליהם בהליך הפלילי בין היתר בשל גילם הצעיר בעת ביצוע המעשים.

26. הפסיקה הכירה אמנם בסמכות בית המשפט לפסוק פיצויים עונשיים בנזיקין, במקרים המיוחדים המצדיקים פסיקה כזו, אך סוגיה זו מעוררת שאלות רבות וכבדות משקל (ר' דיון בנושא בת"א (חי') 5539-04-09 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו) (15.6.14)).

במקרה זה, אני סבורה כי התכלית העונשית באה לידי ביטוי בעונשים שהוטלו על הנתבעים בגזר הדין, ולאור זאת, ולאור גילם הצעיר של הנתבעים בעת ביצוע העבירות, אין מקום להוסיף על הפיצויים שנפסקו גם פיצוי עונשי. יצוין כי את הביטוי לסלידה מן המעשים שביצעו הנתבעים ניתן למצוא בפיצוי המשמעותי שפסקתי בראש הנזק הלא ממוני.

27. מן הצד השני, אין לקבל את טענת הנתבעים כי בפסיקת הפיצויים יש להתחשב בגילם הצעיר בעת ביצוע העבירות, בחרטה שהביעו, או במצבם הכלכלי והאישי הקשים לרבות בעקבות העונשים שנגזרו עליהם, בפסיקת הפיצוי לתובעת.

כל הנתבעים היו מעל גיל 12 בעת ביצוע המעשים ועל כן ניתן להטיל עליהם אחריות בנזיקין. אשר למצבם האישי והכלכלי, אין בהם כדי להשפיע כך או אחרת על גובה הפיצויים שיש לפסוק לתובעת כתרופה לנזקים שנגרמו לה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 27555-01-16

ניכויים

28. לא מצאתי מקום לנכות מסכום הפיצויים את תגמולי המוסד לביטוח לאומי שמקבלת התובעת. יצוין כי הנתבעים לא הגישו את תיקה של התובעת במוסד לביטוח לאומי או את הנתונים אודות התגמולים שהיא מקבלת. עם זאת, אם התובעת נשאלה בחקירתה והעידה כי מעת שהגיעה התובעת לבגרות היא הוכרה כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי, בדרגת נכות רפואית של 50% ודרגת אי כושר בשיעור 100% ובגינה מקבלת התובעת קצבה בסכום של כ- 3,000 ₪ לחודש. האם העידה כי הנכות נקבעה לתובעת עקב מצבה וללא קשר לאירועים נשוא התביעה. עדותה לא נסתרה, היא מתיישבת עם קביעת המומחית מטעם בית המשפט באשר למצבה ולנכותה של התובעת ללא קשר לאירועי התקיפה, ובכל מקרה הנתבעים לא הוכיחו כי משולמים לתובעת תגמולים בגין הנזקים שנגרמו לה על ידם ושעל כן יש לנכותם מהפיצוי.

על כן, אין לנכות מהפיצוי את תגמולי המוסד לביטוח לאומי.

סוף דבר

29. אשר על כן, התביעה מתקבלת. הנתבעים 2, 3, 4, 5, 6, 7, ו-11 ישלמו לתובעת פיצויים בסכום של 1,010,000 ₪. בנוסף ישלמו הנתבעים לתובעת את הוצאות המשפט וכן שכ"ט עו"ד בשיעור כולל של 23.4% מסכום הפיצויים.

חבות הנתבעים כלפי התובעת היא יחד ולחוד.

30. כספי הפיצויים, לאחר ניכוי שכ"ט עו"ד והוצאות המשפט, יופקדו בחשבון עבור התובעת בהתאם להוראות תקנות הכשרות המשפטית והאפוטרופסות (דרכים להשקעת כספי חסוי) תש"ס-2000, וינהגו בהם בהתאם להוראות התקנות כל עוד ממונה לתובעת אפוטרופוס.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ד כסלו תשפ"א, 10 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

 יעל אילני, שופטת